

Nr 59.*Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckt motion angående skattelättnader vid avveckling av vissa fastighetsföreningar.*

I en inom riksdagen väckt, till bevillningsutskottet hänvisad motion, II: 217, av herr *Lundberg* har hemställts, »att riksdagen måtte besluta, att hos Kungl. Maj:t anhålla om ett skyndsamt förslag om att bereda lämpliga skattelättnader vid avveckling av fastighetsföreningar bildade enligt den lagstiftning, som gällde före den 1 januari 1953».

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för det i motionen framförda yrkandet, får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionen.

Enligt 38 § 1 mom. första stycket kommunalskattelagen räknas till intäkt av kapital bl. a. utdelning å andelar i svenska ekonomiska föreningar, såvitt icke intäkten är att hänföra till intäkt av rörelse. I sista stycket samma lagrum stadgas att såsom utdelning från svensk ekonomisk förening anses jämväl vad som vid föreningens upplösning utskiftats till medlem utöver inbetald insats.

Bestämmelsen om skatteplikt för medel, som utskiftats från svensk ekonomisk förening, vilken bestämmelse infördes genom beslut vid 1933 års riksdag och trädde i kraft den 1 januari 1934, har till syfte att — i likhet med bestämmelserna om utskiftningsskatt för aktiebolagen — åvägabringa fullständighet i beskattningen av föreningarnas vinster med avseende å principen att dessa vinster skall beskattas hos såväl föreningen som delägarna.

Genom beslut vid 1951 års riksdag infördes nya bestämmelser om ekonomiska föreningar, vilka bestämmelser upptogs i lagen den 1 juni 1951 om ekonomiska föreningar (nr 308) och lagen samma dag angående införande av nya lagen om ekonomiska föreningar (nr 309) samt trädde i kraft den 1 januari 1953. I den nya lagen, som ersatte 1911 års lag i ämnet, har begreppet ekonomisk förening erhållit en betydligt snävare utformning än enligt tidigare gällande rätt. Som ekonomisk förening skall enligt den nya lagen kunna registreras förening med ändamål att främja medlemmarnas ekonomiska intressen genom sådan ekonomisk verksamhet, i vilken medlemmarna deltaga som avnämare eller leverantörer eller med egen arbetsinsats eller genom begagnande av föreningens tjänster eller på annat dylikt sätt (1 §). Ekonomisk förening, som registrerats enligt äldre lag, må enligt stadgande i 4 § promulgationslagen bestå såsom registrerad förening, med oför-

ändrad firma, utan hinder av att föreningen ej är av beskaffenhet som i 1 § nya lagen sägs. I promulgationslagen har vidare meddelats bestämmelser som avser att underlätta för äldre föreningar att övergå till nya lagen.

Vid revisionen av föreningslagstiftningen uppmärksammades vissa de ekonomiska föreningarna, särskilt fastighetsföreningarna, berörande beskattningsspörsmål. Härutinnan må framhållas bl. a. följande.

Den utredning som låg till grund för genomförandet av den nya lagstiftningen om ekonomiska föreningar (SOU 1949: 17) hade föreslagit, att nya lagen skulle i princip även gälla för ekonomisk förening som registrerats enligt äldre rätt. Såsom undantag härifrån förordades bl. a. att en av utredningen föreslagen bestämmelse rörande begränsning av rätten till utdelning å inbetalda insatser icke skulle gälla för äldre föreningar förrän fem år förflutit efter lagens ikraftträdande. Avsedda utdelningsbegränsning hade nämligen enligt utredningen icke ansetts böra tvångsvis tillämpas å bestående föreningar omedelbart; en viss övergångstid hade syntes erforderlig, under vilken en förening kunde överväga huruvida en ombildning eller upplösning av föreningen vore ändamålsenlig.

Detta förslag upptogs till närmare granskning i ett flertal remissyttranden, i vilka särskilt fastighetsföreningarnas skattefrågor skjutits i förgrunden. Några remissinstanser hade därvid ifrågasatt särskilda åtgärder på beskattningens område i syfte att underlätta en upplösning av fastighetsföreningarna.

Sälunda anförde 1949 års skatteutredning:

Om i enlighet med lagförslagets intentioner nybildningen av fastighetsföreningar kommer att upphöra, kvarstår likväl frågan om de redan existerande fastighetsföreningarnas fortbestånd. Enligt förslaget skola dessa kunna fortleva såsom ekonomiska föreningar. För deras del kommer sälunda att tillämpas samma skatteberäkning som för närvarande. Emellertid kan ett dylikt konserverande av redan befintliga föreningar möjligen ge upphov till ett ökat värde för dem och föra med sig att äldre föreningar, vilka icke längre utöva någon verksamhet men likväl icke blivit avregistrerade, ånyo upplivas och överlåtas till nya intressenter, som önska begagna dem för sitt ursprungliga ändamål. Ett återhållande moment i en dylik utveckling kan dock ligga i den föreslagna bestämmelsen om att även de nu bestående föreningarna skola efter en tid av fem år från lagens ikraftträdande vara skyldiga att underkasta sig regeln om en utdelningsbegränsning till 5 procent av insatsbeloppet. Visserligen kan det vara tvivel underkastat i vad mån denna regel kan bli till verklig olägenhet för de bestående fastighetsföreningarna, men den torde dock komma att bidra till en viss avveckling av föreningarna. Ur skattesympunkt är en sådan avveckling ett så stort önskemål, att skatteutredningen ifrågasätter om icke särskilda åtgärder borde vidtagas för att stimulera upplösningen av äldre föreningar, möjligen därigenom att under någon övergångstid deras likvidation underlättades genom vissa skatteeftergifter.

Skatteutredningen uttalade vidare, att den knappast hölle för troligt att ifrågavarande föreningar i större utsträckning komme att tillgripa aktiebolagsformen. Den högre skattesatsen för aktiebolag torde verka starkt åter-

hållande. I allmänhet torde man finna det förmånligare att äga fastigheterna direkt.

Sveriges advokatsamfundets styrelse, som närmare uppehöll sig bl. a. vid verkningarna ur skattesynpunkt av en likvidation av fastighetsföreningarna, förmenade, att det vore oundgängligen nödvändigt att tillse att berörda verkningar av den föreslagna lagstiftningen undvekes antingen genom införande av därför erforderlig specialbestämmelse i skattelagstiftningen eller genom föreskrift av innehåll att existerande föreningar undantoges från den nya lagens tillämpning eller i allt fall från tillämpningen av sådana i densamma meddelade bestämmelser vilka vore ägnade att framtvinga en likvidation av föreningarna.

Sveriges fastighetsägareförbund utvecklade liknande synpunkter som advokatsamfundet och ifrågasatte, att särskilda regler borde införas för beskattning vid avveckling av befintliga fastighetsföreningar, vilka kunde främja en upplösning av föreningarna och fastigheternas överförande på delägarna i stället för på någon för ändamålet särskilt bildad juridisk person. Förbundet hemställde förty, att utredning måtte företagas angående lagstiftningens verkningar i skatteavseende i fråga om föreningar, vilka vunnit registrering enligt dittills gällande lag samt att lagstiftningens slutliga utformning måtte anstå i avbidan på de förslag som kunde föranledas av en dylik utredning.

I propositionen nr 34 till 1951 års riksdag med förslag till lag om ekonomiska föreningar m. m. berörde *chefen för justitiedepartementet* frågan om behovet av särskilda åtgärder på beskattningsområdet vid upplösning och ombildning av sådana föreningar, vilka beviljats registrering med stöd av 1 § andra stycket i 1911 års lag om ekonomiska föreningar men som enligt principerna för den nya lagstiftningen vore att betrakta som ideella föreningar. Härom anfördes i propositionen vid förslaget till promulgationslag följande:

Vad angår de berörda föreningarnas ställning i beskattningshänseende efter ett genomförande av den nya lagstiftningen må anmärkas, att man synes böra räkna med att dessa föreningar även efter en ändrad föreningslagstiftning komma att beskattas såsom ekonomiska föreningar; de äro nämligen såsom registrerade föreningar för närvarande uttryckligen underkastade de för ekonomiska föreningsars beskattning gällande bestämmelserna och bli enligt det nu förevarande lagförslaget alltså att betrakta som ekonomiska föreningar.

Emellertid står det självfallet en sådan förening öppet att upplösas och ombildas till en (oregistrerad) ideell förening. Därvid ha föreningen och dess medlemmar att mot varandra väga, å ena sidan, intresset av att föreningen bleve beskattad efter den lägre, för ideella föreningar gällande skattesatsen och att undgå den dubbelbeskattning, som av ekonomisk förening förvärd inkomst i princip är underkastad, samt, å andra sidan, den nackdel, som kan vara förenad med att enligt gällande skattebestämmelser såsom skattepliktig inkomst av kapital skall upptagas vad som vid föreningens upplösning utskiftas till medlem utöver inbetald insats. Skulle erfarenheterna från lagens första tillämpningstid visa, att behov föreligger av en särskild lagstiftning i syfte att möjliggöra för folketshusföreningar och lik-

ande föreningar att upplösas och ombildas utan alltför betungande skattekonsekvenser, torde frågan om en dylik lagstiftning då få upptagas till prövning.

Vid övervägandet av spørgsmålet huruvida för de äldre föreningarna borde gälla en regel om utdelningsbegränsning av den huvudsakliga innebörd utredningen föreslagit framhöll departementschefen bland annat, att — ehuru en avveckling särskilt av bestående fastighetsföreningar av olika skäl syntes önskvärd — det vore tvivel underkastat, om en sådan regel verkligen skulle leda till en avveckling i nämnvärd utsträckning av sådana föreningar. Enligt departementschefens mening syntes resultatet lika väl kunna bli att föreningarna i fortsättningen rättade sig efter regeln men till delägarna överförde uppkomna vinstmedel på annat sätt än genom utdelning i vanlig ordning. Ytterligare framhölls att utredningsförslaget därjämte kunde föranleda mindre gynnsamma verkningar beträffande möjligheten att av föreningarna utkräva ersättningsskatt.

I enlighet härmed intogs i departementsförslaget den ståndpunkten att avsedda regel om utdelningsbegränsning icke ens efter en övergångstid borde vinna tillämpning å fastighetsföreningar eller andra föreningar, som registrerats med stöd av 1911 års föreningslag men icke vore hänförliga under begreppet ekonomisk förening enligt 1 § i det i propositionen framlagda lagförslaget. Ville man — framhöll departementschefen — framtvunga en upplösning av dylika föreningar, vore en direkt föreskrift därom att föredraga. Emellertid syntes tillräckliga skäl för det dåvarande icke vara för handen för en så genomgripande åtgärd som att i föreningslagstiftningen upptaga ett stadgande om tvångslikvidation för ett stort antal bestående föreningar.

Med hänsyn till den ståndpunkt departementsförslaget intog till de här behandlade spørgsmålen fann departementschefen anledning saknas att ingå på de av utredningen eller vissa remissinstanser berörda frågorna av skatterättslig natur.

Något uttalande från riksdagens sida av intresse i förevarande sammanhang förekom icke vid behandlingen av ovannämnda proposition.

Vid 1951 års riksdag behandlades en annan fråga, som här förtjänar uppmärksamhet, nämligen införandet av reglerna om kedjebeskattning av utdelningsinkomst för de s. k. familjebolagen. Till grund för denna lagstiftning låg ett av 1944 års allmänna skattekommitté den 23 juni 1950 avgivet förslag angående ändrade bestämmelser för beskattning av utdelning å svenska aktier och andelar i vissa fall (SOU 1950: 21). Med utgångspunkt från att vissa aktiebolag och ekonomiska föreningar utnyttjats för att bereda fysisk person obehörig skattelindring föreslog kommittén införande av kedjebeskattning i sådana fall, då s. k. familjebolag användes för förvaltning av fysisk person tillhörig egendom. Enligt kommitténs uppfattning skulle ett genomförande av detta förslag medföra att familjebolag, som helt eller till huvudsaklig del förvaltade fysisk persons tillgångar, komme att upplösas

samt beträffande övriga familjebolag att sådan ägarens privata förmögenhet som icke utnyttjades i eller kunde sägas tillhöra rörelsen uttoges ur företaget. För att underlätta denna enligt kommitténs mening önskvärda övergång från indirekt till direkt ägande föreslog kommittén, att övergångsbestämmelser borde utfärdas av huvudsaklig innebörd dels att om ägare till aktier eller andelar i familjebolag inköpte av familjebolaget ägd fast eller lös egendom till ett pris, icke understigande familjebolagets anskaffningspris, skulle inkomstskatt icke utgå för s. k. förtäckt utdelning och ej heller för realisationsvinst, dels ock att köparen, därest denne i sin tur försålde de från bolaget eller föreningen inköpta tillgångarna, vid tillämpning av 35 § kommunalskattelagen berättigades räkna bolagets fång såsom sitt eget. Dessa regler skulle, vad anginge familjebolag, som till huvudsaklig del vore förvaltningsbolag, gälla endast om bolaget upplöstes inom tre år från dagen för den föreslagna lagändringens ikraftträdande. Kommittén förutsatte, att vad i övergångsbestämmelserna stadgades om skattefrihet vid överförande till direkt ägo av tillgångar, som förvaltades av familjebolag, skulle i tillämpliga delar gälla även om den skattskyldige i stället för att köpa tillgångarna av familjebolaget valde att uttaga desamma genom utskiftning eller utdelning i samband med familjebolagets upplösning.

Två ledamöter av kommittén föreslog delvis andra regler för frågans lösning.

De sedermera i överensstämmelse med proposition nr 182/1951 antagna bestämmelserna i ämnet innebär i huvudsak, att aktiebolag och ekonomiska föreningar skall vara underkastade skatteplikt för utdelning under förutsättning att delägare däri är en person eller ett fåtal personer samt att företaget utnyttjats för att bereda fysisk person skattelindring. De övergångsbestämmelser, som ansågs erforderliga, omfattar icke — såsom skattekommittén förordat — fastigheter utan begränsas till att avse aktier och andelar. Som skäl för denna gränsdragning anförde departementschefen i propositionen bland annat följande.

Det kan synas i någon mån tveksamt huruvida tillräckliga skäl föreligga för att efterskänka skatteanspråk, som vila på företag vilka tillskapats och utnyttjats för ett av lagstiftaren icke avsett skatteundrandragande. Det bör bemärkas, att dessa skatteanspråk icke tillskapas genom införandet av de av mig i det föregående förordade bestämmelserna, utan redan tidigare uppkommit genom vederbörande skattskyldiges eget förfarande och i vetskap om att de fördelar av skilda slag, som varit förenade med den valda förvaltningsformen, vunnits till priset av ifrågakarande skatteanspråk. Då jag för egen del likväl är beredd att upptaga vissa av de av kommittén i detta hänseende föreslagna bestämmelserna, är det i medvetande om att principiella invändningar kunna riktas även mot en mera begränsad skatteeftergift. Och det framstår som uppenbart, att bestämmelser om sådan eftergift över huvud icke böra i detta sammanhang införas för andra fall än dem då skatteanspråket blivit aktuellt som en följd av genomförandet av den nu ifrågakarande lagstiftningen. Den av kommittén förebragta utredningen inefattar icke material nog för ett bedömande av lämpligheten att meddela bestämmelser om skatteeftergift i hänseenden, som icke höra samman med frågan om skattskyldighet för utdelning.

Under hänvisning till det sist sagda kan jag till en början icke ansluta mig till förslaget att nu göra avkall på de skattekrav, vilka kunna åvila aktiebolag eller ekonomisk förening som äger fastighet, eller att föreskriva lätnader i den beskattning, som kan ifrågakomma när delägare i sådant bolag eller sådan förening till underpris förvärvar fastigheten. Dessa spörsmål ha intet att skaffa med reglerna om beskattning av utdelning. Det må även tilläggas att bolags- eller föreningsformen i fall som de nu nämnda valls för vinnande av vissa förmåner — däribland den att undslippa lagfartsstämpel vid förändringar i den reella äganderätten — och att tillräckliga skäl icke kunna anses föreligga för att eftergiva det skattekrav, som varit priset för att vinna dessa förmåner. Därtill kommer att aktierna eller andelarna i många fall bytt ägare och att vid gjorda överlåtelser prissättningen kan ha påverkats av skattekravet, varför en regel av antytt slag skulle kunna opåkallat gynna den senaste ägaren.

Slutligen må anmärkas, att någon skyldighet att upplösa företaget såsom villkor för skatteförmånens åtnjutande icke föreskrives samt att ej heller särskilda regler om skattelindring vid aktiebolags likvidation eller ekonomisk förenings upplösning införts.

I den *föreliggande motionen* har anförts bland annat följande. Många fastighetsföreningar hade som ägare icke en eller ett flertal enskilda personer utan större sammanslutningar av ideell karaktär. Sålunda funnes enligt uppgift inom nykterhetsrörelsen (IOGT och NTO) omkring 1 500 ordenshus. Av dessa ägdes ca 600 ordenshus direkt av nykterhetsföreningarna under det att ca 900 ägdes av ekonomiska föreningar (fastighetsföreningar), vilka i sin tur ägdes av de ideella föreningarna. Ur flera synpunkter vore det olämpligt, att särskilda ekonomiska föreningar ägde ordenshusen och det föreläge inom nykterhetsrörelsen ett allmänt önskemål, att äganderätten till ordenshusen kunde överföras direkt till de ideella föreningarna, som nu via de ekonomiska föreningarna ägde dessa hus. Av skatteskal hade icke ansetts lämpligt att tvångsvis framkalla en likvidation av nu bestående fastighetsföreningar, men det kunde ifrågasättas, om icke åtgärder borde vidtagas för att befrämja en frivillig upplösning av dessa fastighetsföreningar. Effektivast torde detta kunna åstadkommas genom att under viss övergångstid vissa skatteeftergifter medgäves vid upplösning av fastighetsföreningar. Det låge nära till hands att i så fall anknäta till de övergångsbestämmelser, som utfärdats i samband med införande av de nya beskattningsreglerna för de s. k. familjebolagens innehav av viss lösegendom. Sålunda borde föreskrivas rätt för delägare i fastighetsförening, under förutsättning att föreningen ej vore kooperativ i den mening som avsåges i nya föreningslagen, att före viss tidpunkt, förslagsvis den 1 januari 1956, från föreningen förvärva dess innehav av fastigheter till föreningens anskaffningskostnad, utan att skillnaden mellan ett högre marknadsvärde och denna anskaffningskostnad skulle inräknas i utskiftat belopp. Vidare skulle, vid ifrågakommande beräkning av skattepliktig realisationsvinst, delägare berättigas att för dylik fastighet räkna föreningens anskaffningstidpunkt som sin egen. Beträffande fastighetsföreningar borde, om ej själva ända-

målet med skatteeftergiften skulle förfelas, uppställas som förutsättning för skatteeftergiften, att föreningen upplöstes i samband med delägarnas utköp av fastighet. Huruvida delägare för utskiftade vinstmedel (utöver värdestegring å fastigheten) skulle kunna få skatten beräknad enligt förordningen angående beräkning av statlig inkomstskatt för ackumulerad inkomst framginge ej klart av förordningens utformning. Materiellt sett torde det vara rimligt att delägare, som vid upplösning av förening på en gång erhöle föreningens under flera år hopsamlade vinstmedel, berättigades till skatteberäkning enligt nämnda förordning. Därest nu gällande förordning kunde anses innesluta dylik rätt vore ett förtydligande därom önskvärt och, om så icke skulle anses vara fallet, syntes en ändring av förordningen i detta avseende vara påkallad.

Utskottet. I förevarande motion har motionären hemställt, att riksdagen måtte besluta att hos Kungl. Maj:t anhålla om ett skyndsamt förslag om att bereda lämpliga skattelättnader vid avveckling av fastighetsföreningar, som bildats enligt äldre lag om ekonomiska föreningar. I sitt till innevarande års riksdags vårsession avgivna memorial nr 58 har utskottet hemställt, att riksdagen måtte till höstsessionen uppskjuta behandlingen av motionen. Riksdagen har bifallit utskottets hemställan.

Enligt lagen den 1 juni 1951 om ekonomiska föreningar kräves för registrering av en förening att densamma driver sådan ekonomisk verksamhet, i vilken medlemmarna deltagar som avnämare eller leverantörer eller med egen arbetsinsats eller genom begagnande av föreningens tjänster eller på annat dylikt sätt. Enligt denna bestämmelse faller åtskilliga enligt äldre lag registrerade föreningar, framför allt fastighetsföreningarna, utanför begreppet ekonomisk förening. Jämlikt särskilt stadgande i den nya lagens promulgationslag äger emellertid enligt äldre lag registrerad förening alljämt bestå med oförändrad firma oaktat den ej driver ekonomisk verksamhet av den natur som den nya lagen kräver.

En avveckling av fastighetsföreningarna har från olika håll vitsordats såsom önskvärd, och utskottet kan för sin del instämma i detta önskemål. Utskottet må därvid erinra ej blott om vad nyss sagts därom att fastighetsföreningarnas konstruktion icke överensstämmer med principerna för den nya föreningslagens utformning utan även om de komplikationer av olika slag i beskattningshänseende som förhandenvaron av fastighetsföreningarna är ägnad medföra. Statsmakterna har hittills icke ansett sig böra genom författningsbestämmelser framtvunga en upplösning av fastighetsföreningarna. Ett av huvudskälen härtill läres ha varit tvekan inför de konsekvenser i beskattningshänseende som en sådan åtgärd kommit att medföra. Enligt 38 § 1 mom. sista stycket kommunalskattelagen gäller nämligen att vad som vid upplösning av ekonomisk förening utskiftats till medlem utöver inbetald insats beskattas såsom utdelning. Åtgärder för att befrämja en frivillig upplösning av fastighetsföreningarna har hittills ej heller vidtagits. Såsom motionären framhållit har förslag i sådant syfte dock framkommit.

Sålunda må bland annat erinras om att 1949 års skatteutredning i remissyttrande över förslaget till ny föreningslag uttalade, att en avveckling av fastighetsföreningarna ur skattesynpunkt vore ett så stort önskemål, att skatteutredningen ifrågasatte om icke särskilda åtgärder borde vidtagas för att stimulera upplösningen av äldre föreningar, möjligen därigenom att under någon övergångstid deras likvidation underlättades genom vissa skatteeftergifter. Vidare föreslog 1944 års allmänna skattekommitté i ett den 23 juni 1950 avgivet betänkande att, i samband med införandet av kedjebeskattnings av utdelningsinkomster för vissa aktiebolag och ekonomiska föreningar, s. k. familjebolag, övergångsbestämmelser borde meddelas som innefattade skattelättnader vid utköp ur de avsedda företagen av såväl aktier och andelar som fastigheter. Denna skattelättnad utformades av kommittén i överensstämmelse med förslagets syfte att hindra beskattning av inkomst härrörande från icke realiserad värdestegring å tillgångarna. Såsom framgår av den tidigare lämnade redogörelsen begränsades vid 1951 års lagstiftning om kedjebeskattnings av vissa aktiebolag och ekonomiska föreningar de åsyftade skatteeftergifterna till att avse aktier och andelar. Skälet härtill var att man på föreliggande utredningsmaterial icke ville taga ställning till frågan om skatteeftergifter i andra fall än som ägde direkt samband med det aktuella spørsmålet att reglera skattskyldighet för utdelning.

De synpunkter motionären anlagt på den föreliggande frågan ansluter sig nära till 1944 års allmänna skattekommittés förslag i ämnet. Såsom redan antytts torde emellertid förefintligt utredningsmaterial icke ge tillräckligt stöd för ett slutligt ställningstagande. I väsentlig mån har detta samband med det förhållandet att fastighetsföreningar utnyttjats för strävanden att kringgå beskattningsreglerna.

Nämnda förhållande, som är av stor betydelse i förevarande sammanhang, är numera föremål för uppmärksamhet av särskilda sakkunniga, som jämlikt Kungl. Maj:ts bemyndigande den 25 september 1953 tillkallats för att utreda frågan om införande i skattelagstiftningen av bestämmelser mot skatteflykt och opåkallade skattelättnader. Enligt meddelade direktiv har de sakkunniga bland annat att uppmärksamma en under senare tid i betydande omfattning praktiserad möjlighet att utan skattepåföljd uttaga vinstmedel ur fastighetsbolag och fastighetsföreningar. Utskottet förutsätter, att utredningen vid prövningen av de förslag som må komma att beröra fastighetsföreningarna jämväl överväger de i den föreliggande motionen framförda synpunkterna. Med hänsyn till vad nu anförts och då utredningsarbetet enligt direktiven skall bedrivas skyndsamt anser utskottet anledning icke föreligga att förorda särskild skrivelse i ämnet.

Under återopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att motionen II: 217 av herr Lundberg angående skattelättnader vid avveckling av vissa fastighetsföreningar icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 10 november 1953.

På bevillningsutskottets vägnar:

ADOLV OLSSON.

Närvarande:

från första kammaren: herrar Sjödahl, Heüman, Franzon, Gustaf Elofsson, Spetz, Falk*, Niklasson, Söderquist, Einar Eriksson och Magnusson*; samt

från andra kammaren: herrar Olsson i Gävle, Kristensson i Osby, Orgård, Sjölin, Jonsson i Skedsbygd, Brandt, Kollberg, Kärrlander, Edström och Henriksson.

* Icke närvarit vid justering av betänkandet.